

En el Pentagrama, veig moltes fuses i semifuses, però no acabo d'entendre la melodia

pre ens ha costat molt. Sense diners, no és possible obtenir ni professors, ni aules, materials, etc. indispensables. No hem de perdre la confiança, i considerar potser que en aquests moments, la ciutat té necessitat de resoldre problemes més vitals. No defallim ni defallirem, malgrat això. Esperem veure com més prompte possible, aquesta nova Escola de Música, Teatre Municipal, etc. que tanta falta ens fa.

—Què opines del moment polític actual?

—En el Pentagrama, veig moltes fuses i semifuses, però no acabo d'entendre la melodia.

—Estem davant l'Onze de Setembre sense l'Estatut encara, quin final preveus?

—Confio en l'aprovació del mateix.

—Què en penses de l'amistat?

—Ja veus que en el transcurs d'aquesta conversa, t'he parlat tant de música com d'amistat, dos sentiments que m'han fet companyia durant la meua existència, indispensables per a mi, i que espero que no em deixin quan arribi l'últim moment.

Amistat, música, humanisme; creus que hi ha algú que pot abandonar un amic, quan té la sort de trobar-lo? Amic Vicenç, ara i sempre.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Vicenç Vacca el Jazz i la popularitat

El concert de jazz del propassat divendres de la Festa Major, que esdevingué alhora un merescut homenatge a Vicenç Vacca, ens ha dut el record de l'aventura d'uns joves granollerins cap allà els anys trenta.

Concretament, és l'any 1934 quan comença l'afecció al jazz arreu del nostre país. És el moment de la florida dels «hot-clubs» catalans, simultàniament amb la descoberta jazzística a tota Europa. Al nostre país, el jazz entra per la porta gran (concert al Palau de la Música Catalana amb el Quintet del Hot Club de França i el saxofonista Benny Carter). És un esclat que s'escampa tot seguit a les diverses poblacions catalanes. A Granollers li correspon el goig d'ésser una d'aquestes ciutats capdavanteres al costat de Terrassa, Mataró, Vilafranca del Penedès, etc. És fundada l'associació amb uns estatuts legalment aprovats i comença la seva tasca de divulgació. L'estatge social és el Cafè Comercial, precisament ara desaparegut. Ha nascut el «Jazz-Club Granollers». Després vé el parèntesi de la guerra civil i, a l'acabament, és prohibida la denominació de «Jazz-Club» substituïda barroerament per la de «Club de Ritmo» (que no vol dir res).

És en aquests anys, doncs, que el jazz pren carta de naturalesa i és acceptat àvidament. L'entusiasme és general i ho recordem encara com un esclat de vida

incontenible. Arriben les primeres gravacions, ja electròniques, i es popularitzen desseguida els intèrprets que més endavant esdevindran mítics: Louis Armstrong, Fats Waller, Coleman Hawkins, Duke Ellington, Count Basie, etc., etc. Comença un nou univers, una llei de música que, al cap de cinquanta anys segueix captivant i fent nous adeptes, triomfalment, a escala planetària.

La dèria pel jazz del nostre Vicenç Vacca comença ja per aquests dies i sempre, al llarg dels anys en segueix la seva trajectòria i s'afanya —autodidacte— a estudiar i a prendre-hi part activament.

Hi persevera fidelment i ho aconsegueix.

És per tot això que el divendres ho rememoràvem amb certa nostàlgia i ens omplia de satisfacció al veure-ho recompensat simbòlicament amb l'adhesió dels nostres conciutadans a l'homenatge a en Vacca, un granollerí —s'ha de dir— que estima apassionadament el seu poble i el fa quedar bé amb el seu afinat sentit d'artista admirable. I així ho han entès els seus admiradors i amics concedint-li el més preuat títol: el de la popularitat.

Per molts anys, Vicenç!

Amador Garrell i Soto

Dra. M.ª A. Casanovas i Fuster

Coll, nas i orella

Dijous de 10 a 1 □ Dilluns, dijous i divendres, de 6 a 8

Santa Ellsabet (Corró), 11, 2.^{on}, 1.ª □ GRANOLLERS